

Viikate, Unen Nukkuja

Valot pois, jokainen.

Ulvoin kuuta mustaa, ulvoin kuuta, kutsuin kuolemaa
Ei kiiras roihua kuin min roihuan
Tusina sakaraa on liikaa kaikkeutta kuvastamaan

Kumarsin kultaa, kultaa kumartaen tartuin tuonelaan
Ei valo lankea kuin min lankean
Siivetkin kutittaa voi hetken, voi, min en!

Niin tiimalasi kntyy, kntyy alaspin
vanhin voitehista veren kanssa ksikkin
Hiekka valuu maahan kylmn uinumaan, vaan
ei unet id ilman unelmien nukkujaa

Kiitin hulluudesta, kiitin julmuudesta jumalaa
Ei meret kuohua kuin min kuohuan
Aallot voi armoaan pois jakaa, voi, min en!

Niin tiimalasi kntyy, kntyy alaspin
vanhin voitehista veren kanssa ksikkin
Hiekka valuu maahan kylmn uinumaan, vaan
ei unet id, id ilman, ilman unelmien, unelmien nukkujaa

Niin tiimalasi kntyy, kntyy alaspin
vanhin voitehista veren kanssa ksikkin
Hiekka valuu maahan kylmn uinumaan, vaan
ei unet id, id ilman
ei, ei, ei unet id, id ilman unelmien nukkujaa